

Lovforslagets eneste Paragraph og dets Titel (see Tillæg A Sp. 2217—18) vedtoges uden Afstemning.

Berpaa fattes Sagens Overgang til tredje Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 55 Stemmer.

Ændringsforslag til Sagens tredje Behandling indskaldtes til førstkommande Løvedag Aften Kl. 10.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen: Første Behandling af „Forslag til Lov om Pantelaanere.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2171—74.)

Råbuel: Saavidt jeg kan skjønne, er dette Lovforslag, som det er kommet til os fra Landstinget, vistnok saaledes beklæffet, at det hurtigt og let og uforandret vil kunne passere Folkethinget, ligesom jeg, hvad Lovforslaget i det Hele angaaer, troer, at det vil virke til at fjerne wegen Anledning til Nød og Elendighed. Det er altsaa ikke for at foreslaae nogen Forandring, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet, men det er for at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa et Forhold, der efter min Mening trænger til en alvorlig Overveelse og til at rettes, og som er noget beslægtet med de Forhold, som denne Lov søger at ordne og at rense for Misbrug, men som dog ikke rammes ved den. Iblandt dem, der lide ved Lagerkarles Udsalg, kunne vistnok henregnes Pensionister, navnlig de smaa, hvis Pensioner ikke ere store nok til, at de kunne frie dem for at geraade i mange Slags øieblikkelige Forlegenheder. Disse smaa Pensionister the da mangen Gang til Pantelaanere og Lagerkarle for at redde sig af en øieblikkelig Nød og reise da Raan i Almindelighed paa saa ublue Betingelser, at de for hele deres øvrige Liv blive satte ud af Stand til at nyde Godt af Pensionen. Der kunde vistnok nævnes mangfoldige Exempler derpaa. Hvad der har bragt mig til at offere denne Sag nogle Tanker, er den Omstændighed, at jeg tilfældigviis er kommen til Kundskab om

et Par saadanne Forhold, hvorledes f. Ex. en Enke efter en militair Underbefalingsmand har for at faae 10 Rd. at laane pantsat sit Pensionsbrev, der lyder, saavidt jeg veed, paa 36 eller 37 Rd., og derhos maattet betale saadanne Renter, tilligemed Præmie af en Livsforfikkingspolice, saa at hun neppe nogenstinde mere vil komme i Besiddelse af sit Pensionsbrev. Et andet lignende Exempel er netop idag blevet mig fortalt om, hvorledes Enken efter en Toldcontroleur, der havde 100 Rd. i Pension, reiste et Raan paa 400 Rd. for at hjælpe en Sløgtning dermed og var usorgtig nok til at forpligte sig til at betale 24 pCt. og tillige at fornye en Livsforfikkingspolice, hvilket altsaa løber op til Mere, end Pensionen er, saa at hun vistnok har seet sit Pensionsbrev for sidste Gang, naar der ikke fra Regjeringens Side gjøres Skridt til at rette saadanne Forhold. Det er vistnok hyppigt Tilfældet, at saadanne Nydere af smaa Pensioner, ved saaledes at ville frelse sig i et Dieblisks fortviede Stilling, have maattet indgaae saadanne Betingelser, der nedsaenke dem for hele Fremtiden i den yderste Nød, og det er dog ikke Meningen med de Pensioner, som ere bevilgede. Naar Rigsdaagen har bevilget Pensioner, har den troet derved, om end tarveligt, at have sørget for deres Fremtid, som sit Pensionerne, og det er dog harmeligt at vide, at Statskassen udbetaler disse Penge aarligt, ikke til Pensionisterne, men til Lagerkarle, medens Pensionisterne leve i den bitterste Armod. I det Mindste i een Lov har Lovgivningsmagten søgt at forebygge dette, nemlig i Loven af 9de April 1851 angaaende Pensionering af de militaire Underclasser. I Slutningsparagraphen hedder det, at Pensioner og Understøttelser kunne ikke bortgives, pantsattes, sælges eller belægges med Arrest; men det er vist, at naar der ikke fra Regjeringens Side føres en skarp Control dermed, bliver denne Bestemmelse omgaaet, idet Pensionsbrevene blive pantsatte, ledsagede af en almindelig Fuldmagt til at hæve Pensionen, og Ihændehaveren af dette Pant henvender sig paa det vedkommende Sted og faaer Pensionen udbetalt. Dette troer jeg ikke er rigtigt. Jeg veed ikke, om der med Hensyn til alle Pensioner kunde træffes Forholdsregler i